

αυτήν, δὲν ἐπιτρέπεται ὅπωςδὴποτε νὰ ἐγγίσουν αὐτὸν)
 Ἄνδρ. Τρίτη κι ἄγχιτη (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἑρμούπ.
 Ἀγγιχτος! (ἀναφωνοῦν οἱ παῖκται ὑπερπηδῶντες τὸν
 κύπτοντα χωρὶς νὰ τὸν ἐγγίσουν) Χίος κ. ἄ. Συνών.
 ἄγγιαχτος 2. β) Ἀνέπαφος, ἀκέραιος, συνήθως
 ἐπὶ τροφίμων σύννηθ. : Τυρὶ-ψωμὶ ἄγγιχτο. Τὸ φαγεῖ εἶν'
 ἀκόμ' ἄγγιχτο 'ς τὸ τραπέζι. Ὁ καφές του εἶναι ἄγγιχτος.
 Ὁ σκύλλος φέρνει τὸ λαγὸ 'ς τὸν ἀφέντη του ἄγγιχτο. Χρή-
 ματα ἄγγιχτα σύννηθ. Λήδι ἀνέγιο Ἀπύρανθ. Ἀποὺ τὴν μὴν
 μερῶν τῆς στρατίας τὰ χορτιάρια ἦτον φαωμένα κι ἀποὺ τὴν
 ἄλλην ἦτον ἀνήγιστα Σύμ. Ἡ πῖττα εἶν' ἄγγιχτ' Ἰωάνν.
 Συνών. ἄγγιαχτος 2 β. 2) Ὁ μὴ τεθεὶς ἀκόμη εἰς
 χρῆσιν, ἀχρησιμοποίητος, καινούργιος, ἐπὶ ἐνδυμάτων,
 σκευῶν κττ. Εὐβ. (Κύμ.) Κρήτ. Σύμ. κ. ἄ. : Τὰ ροῦχα του
 εἶναι ἄγχιτα Κρήτ. Ἀνήγιστο ροῦχο Σύμ. Σκουτὶ ἀνέζιγο
 Κύμ. Συνών. ἀγκαίνιαστος, ἀφόρετος, καινούρ-
 γιος. 3) Τὸ θηλ. ἄγνή, ἐπὶ παρθένου σύννηθ. : Εἶναι
 ἄγγιχτη ἀκόμα. Τὴν εἶχε μαζί του μέρες, μὰ τὴν ἄφησε ἄγγι-
 χτη (ἐνν. τὴν κόρην) σύννηθ. Κωπέλλα ἄγχιτη Ἀπύρανθ.
 Παρθένες πεντάμορφες καὶ ἄγγιχτες σὰ λουλούδια τοῦ βουνοῦ,
 ὁ ἀφρὸς κι ὁ ἀθέρας τῆς ὁμορφίᾳς καὶ τῆς παρθενίᾳς Μποῆμ
 Ἀγριολούλ. 56. Συνών. ἄγγιαχτος 3, ἀμάκ-κωτος.
 4) Μεταφ. ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ ἐγ-
 γίσῃ (δηλ. ὁ μὴ ἐπιτρέπων νὰ τὸν ἐγγίσουν), εὐέξαπτος,
 εὐερέθιστος Κυδων. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ. ἄ. : Εἶναι
 μία ἀνέγιστη! Μάν. Συνών. ἄγγιαχτος 4.

Ἀγγλικά τά, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀγγλος.

Ἡ Ἀγγλικὴ γλῶσσα: Μαθαίνω-γράφω-μιλῶ Ἀγγλικά.

Ἀγγλογάλλος ὁ, πολλαχ. Ἀγλογάλλος Θήρ. Ἀγλου-
 γάλλους Κυδων. Ἀγρουγάλλους Λέσβ. Ἀγγλοάλλος Με-
 γίστ. Ἀγλοάλλος Σύμ.

Ἐκ τῶν ἐθνικῶν ὄν. Ἀγγλος καὶ Γάλλος.

1) Μέγας τὸ ἀνάστημα καὶ δυσειδὴς τὴν μορφήν (ἐκ
 τοῦ ὑψηλοῦ ἀναστήματος τῶν Ἀγγλων. Ἡ λ. ἔχει τὴν
 ἀρχὴν ἐκ τῶν χρόνων τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου, ὅτε Ἀγγλο-
 γάλλοι ὠνομάσθησαν οἱ σύμμαχοι Ἀγγλοι καὶ Γάλλοι
 διελθόντες διὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ διὰ τοῦτο γνωστοὶ κατα-
 στάντες) Λέσβ. 2) Ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν στρατιωτικῶν
 σκωπτικῶς ὁ στρατιώτης, ὅστις προερχόμενος ἐκ τῶν
 ἀπαλλαγέντων καὶ ἀνυποτάκτων καὶ ὦν ἀγύμναστος μένει
 εἰς τὰ λεγόμενα ἔμπεδα. 3) Ἀλέκτωρ ὑψηλός, ἔχων
 ἀραιὸν πτέρωμα καὶ ἄκομψος Λέσβ. 4) Εἶδος μικροῦ
 ἰχθύος γινομένου καὶ ἀλιτάστου Θήρ. Κυδων. Σύμ.

ἀγγλοφέρνω ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῶ 22 (1910) 252.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀγγλος καὶ τοῦ ρ. φέρνω,
 περὶ οὗ ὡς β' συνθετ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐνθ' ἄν.

Προσποιοῦμαι, μιμοῦμαι τοὺς Ἀγγλους, ἀγγλίζω.

ἀγγολόι τό, Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.)

Ἐκ τοῦ ἁμαρτ. ἀγγολόγος.

Ἀλιευτικὸν ὄργανον ἀποτελούμενον ἐκ σάκκου δικτυω-
 τοῦ, τοῦ ὁποῖου τὸ στόμιον περιβάλλεται διὰ σιδηροῦ
 κρίκου καὶ φέρει πλαγίως ἐμπετηγμένον μακρὸν ξύλινον
 κοντὸν ὡς λαβὴν. Τοῦτο βυθίζων ὁ ἀλιεὺς εἰς ἀβαθῆ
 μέρη τῆς θαλάσσης καὶ ἰσχυρῶς διὰ τοῦ στομίου προσ-
 ψάων τὸν πυθμένα ἀλιεύει τὰ ὀστρακόδερμα.

ἀγγονίζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀγγονίν.

Ἐνεργ. προμηθεύω τι εἰς τινα: Ἡ κοπελ-λούδα ποῦ
 σ' ἀγγόνισα ἐν' καλή. Ἀγγόνισά τον μὴν μούλαν-φοράαν
 (φοράδαν). Μέσ. ἀποκτῶ, προμηθεύομαι: Πάντα ἀγγονίζε-
 ται καλὰ ἀπ-πάρκα (ἱππάρια). Ἀγγονιστήκαμεν καλὰ πεζούνια
 (περιστέρια). Ἀγγονιστήκαμεν κορκοὺς τῶν ἐν ἡμποροῦμεν
 νὰ τοὺς ξηλείψωμεν (κορκοὺς=κορεοὺς). Ἀγγονίστηκα φτεῖ-
 ρες. Εἶμαι ἀγγονισμένος πράματα καλὰ (ἔχω προμηθευθῇ
 κτλ.) || Παροιμ. Ἀγγονίστην τῶν ὁ δούλ-λος βρακοζώνιν;
 (ἐπὶ σπατάλου μὴ δυναμένου νὰ ἔχῃ οὐδὲν μόνιμον κτῆμα
 ἢ ἐπὶ πτωχοῦ, παρὰ τοῦ ὁποῖου μάταιον εἶναι νὰ ζητῶμεν
 πρᾶγμα τι, ὅπερ μόνον πλούσιος δύναται νὰ ἔχῃ, ἢ ἐπὶ
 πτωχαλαζόνος ἐπιδεικνυομένου διὰ κοινόν τι καὶ σύννηθες
 ἐνδυμα, σκευὸς κττ.). Πβ. ἀξ ἀγγονίζομαι.

ἀγγονίν τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὖς. *ἐκγονίδιον. Πβ. ἀρχ. ἐκγονος.

1) Τὸ γεννηθὲν παρὰ τινι, τὸ οἰκογενές, ἐν ἀντιθέσει
 πρὸς τὸ ἀποκτηθὲν δι' ἀγορᾶς, ἐπὶ θήλεος ζῴου καὶ πτη-
 νοῦ: Ἐβόρασες τὸν ἀπ-παρον ἢ ἐν' ἀγγονίν σου; (ἀπ-παρος
 = ἵππος). Τὴν φοράαν μου ἐν τὴν πουλῶ, γιατί ἐν-νὰ μοῦ
 κάμη ἀγγονίν. 2) Γονὴ πρὸς ἀναπαραγωγὴν τοῦ εἶδους,
 ἐπὶ ζῴου θήλεος ἢ πτηνοῦ: Ἐπκίασεν κουβέλ-λαν-ἐπκίασεν
 δούλ-λαν γὰ ἀγγονίν (ἀπέκτησε προβατῖναν-σκύλλαν ἐκλε-
 κτήν πρὸς πολλαπλασιασμόν τοῦ εἶδους). Κατσέλ-λα γὰ
 ἀγγονίν (κατσέλ-λα=ἀγελάς). Πουλῶ τὴν αἴγαν μου γὰ ἀγγο-
 νίν, ὅχι γὰ σφαῖν. Ἐπήραμεν ἀγγονίν μὴν καλὴν γαδοῦραν.

ἀγγούρα ἡ, σύννηθ. ἀγούρα Θράκ. (Αἰν.) Κυδων.
 Κρήτ. κ. ἄ. ἀγγούρας ὁ, Μακεδ.

Μεγεθ. τοῦ οὖς. ἀγγούρι.

1) Μέγας σικυὸς σύννηθ.: Ἀγόρασα μιὰ ἀγγούρα τόση!
 Δὲν εἶχε μικρὰ ἀγγούρια, εἶχε καὶ ἀγγούρες τόσες καὶ δὲν τοῖς
 ἀγόρασα. Μωρέ, τί ἀγγούρα εἶν' αὐτή! Συνών. ἄγγουρος.

2) Ὁ ὑδροπέπων Θράκ. (Αἰν.) 3) Μεταφ. παχὺς
 Μακεδ.

ἀγγουράγκαθο τό, ἁμαρτ. ἀγουράκατ-το Σύμ.

Ἐκ τῶν οὖς. ἀγγούρι καὶ ἀγκάθι.

Διὰ τῆς λ. δηλοῦνται διάφορα φυλλάκανθα φυτὰ τῆς
 τάξεως τῶν συνθέτων (compositae). Συνών. γαῖδο-
 ράγκαθο. [**]

ἀγγουράκι τό, κοιν. ἀγουράκι Κρήτ. Πελοπν.
 (Μάν.) Σῦρ. (Ἑρμούπ.) κ. ἄ. ἀγουράτσι Μέγαρ. κ. ἄ.

Ὑποκορ. τοῦ οὖς. ἀγγούρι.

1) Μικρὸς σικυὸς κοιν.: Φρ. Τοῦ βγήκε μπροστὰ-τοῦ
 φύτρωσ' ἐν' ἀγγουράκι (εὐρέθη πρὸ δυσκολίας δυσπερβλή-
 του) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Συνών. ἀγγουρέλλι, ἀγγουρό-
 πουλλο 1, ἀγγουρούδιν. β) Ὁ μόλις ἀναπτυχθεὶς
 καρπὸς τῆς πεπονεᾶς, ὁ μικρὸς ὑδροπέπων Σῦρ. (Ἑρμούπ.)

2) Ὁ καρπὸς τῆς καππάρεως Μέγαρ.: Πῆγα τσαὶ μά-
 ζεψα λίγ' ἀγγουράτσια τῆς κάππαρης. 3) Τὸ ἀγριώχορτον
 ὑποχοίρις ἢ Κρητικὴ (hypochoeris Cretensis) τῆς τάξεως
 τῶν συνθέτων (compositae) Κέρκ. Παξ. Πβ. ἀγγουρε-
 λαῖα 2.

ἀγγουραρμιά ἡ, Ἡπ. Μακεδ. (Βελβ.) κ. ἄ.—Λεξ. Βυζ.

Ἐκ τῶν οὖς. ἀγγούρι καὶ ἄρμη.

